

פרשת צו

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ו, ו)

לדקדק בלשון הפסוק דקתני לא תכבה, דמשמע שאף לא תכבה מאליה דהוא בכלל האיסור, וצ"ב.

ואשר חזינן מהא דלשון המקרא מורה שלא רק במכבה בידיים יש איסור זה, אלא גם דין הוא דמאליו לא תכבה האש. ואמנם האיסור הוא רק במה שתלוי בידי האדם. ומ"מ יש ללמוד מכאן דאפי' גרם כיבוי אסור, וזהו מקור הדין האמור ביומא (עב, ב) דבשעת המסעות היו כופין על האש פסכת (כלי) שלא תכבה, דהגם שאינו מכבה בידיים מ"מ יש בכיבוי אסור.

(וכן מצינו בלאו דלא יראה לך חמץ (שמות יג, ז) דכיון דכתיב בלשון לא יראה הר"ז אסור אף בגרמא, וכן בלאו דלא יזח (שם כח, כח), ולא יקרע (שם כח, לב), משא"כ במקום שנאמר בלשון מעשה שלא לעשותו, כה"ג אינו אסור כי אם בעשיית מעשה כגון לא תבערו אש ביום השבת (שם לה, ג).

ומ"מ נראה דיש חילוק בין מכבה בידיים לגורם כיבוי, דמכבה בידיים עובר גם על כיבוי גחלת אחת (כמו דדרשי' בתו"כ פ"ב ז' דאפי' כיבה מן המערכה גחלת אחת לוקה), משא"כ בגרם כיבוי דאינו עובר אא"כ גרם כיבוי האש של המערכה כולה.

מקור: רבי אהרן לייב שטיינמן שליט